

Arrest

nr. 184 079 van 21 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DER MAELEN, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2016 dient de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, te Istanbul in Turkije een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D om haar echtgenote van Belgische nationaliteit in België te vervoegen.

Op 27 oktober 2016, met kennisgeving op 31 oktober 2016, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt volgende beslissing tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 29/04/ 2016 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S.S. (...), geboren op (...)/1964, van Turkse nationaliteit, om in België, Y.D. (...), geboren op (...)/1963, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op basis van een huwelijk dat op 09/11/2015 in Turkije werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep mo et worden gedaan op enige procédure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor eik van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat de echtgenote in casu de Belgische nationaliteit heeft;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Het betreft het 3e huwelijk voor mevrouw Y.D. (...).
- Voor de heer S.S. (...) betreft dit huwelijk zijn 4e huwelijk.
- Betrokkenen huwden op 09/11/2015 te Turkije.
- De heer S.S. (...) diende op 29/04/2016 een visumaanvraag gezinshereniging in op basis van dit huwelijk. Hij gaf toen volgende verklaring weer
 - o De heer S.S. (...) werkte bij een reisbureau in Antalya.
 - o Mevrouw reisde in mei 2015 voor 5 dagen naar Turkije.
 - o Hij verkocht haar een boottrip. Gezien hij haar graag had, heeft hij aangedrongen om de toer zelf uit te voeren om meer met haar kennis te kunnen maken.
 - o In juli 2015 reisde mevrouw voor 3 dagen naar Turkije en werd de beslissing tot huwen
 - o Zij onderhouden contact via het internet
 - o Er vond geen verloving plaats.
 - o Mijnheer spreekt Engels en Duits. Met mevrouw spreekt hij Turks.
- Op vraag van Dienst Vreemdelingenzaken nam de diplomatieke post te Istanbul een schriftelijk interview af van de heer S.S. (...), waaruit volgende elementen zijn gebleken:
 - o Mijnheer heeft een Indiaanse tatoeage omdat de spreuken en het volk hem aanspreken. Het vechten voor hun land en de natuur.
 - o Volgens mijnheer woont mevrouw alle en. Mevrouw woont echter samen met haar broer.

o Mevrouw reisde in oktober 2015 voor 20 dagen naar Turkije. Zij huwden op 09/11/2015. Rond 20 november 2015 reisde zij terug naar België.

o Er was niemand van mevrouw haar familie aanwezig op het huwelijk. Mijnheer voegde eraan toe 'te veel kosten'.

o Een vriend van mijnheer en diens vrouw waren de getuigen.

o Mijnheer heeft de broers van mevrouw alleen nog maar via het internet gezien.

o Hij heeft een broer in Duitsland wonen.

Op basis van bovenvermelde elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 13/09/2016 het advies te vragen aan de Procureur des Konings te Gent in verband met de erkenning van dit buitenlandse huwelijk in België;

In zijn advies van 26/10/2016 stelt de Procureur des Konings dat zijn ambt de mening toegedaan is dat het huwelijk in kwestie er kennelijk op gericht is om uitsluitend een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de visumaanvrager. Hij verwijst hierbij naar de volgende elementen:

"In aansluiting op uw schrijven van 13/09/2016 werd een onderzoek gevoerd naar het al dan niet geveinsd karakter van het huwelijk van S.S. (...) en D.Y. (...).

Mijn ambt komt tot dezelfde bevindingen, namelijk dat het hier een schijnhuwelijk betreft dat enkel tot doel heeft om een verblijfsrechtelijk statuut te bekomen:

1. Er was een zeer snelle beslissing om te trouwen. Deze beslissing zou genomen zijn op het moment van de tweede ontmoeting. Betrokkenen leerden volgens eigen verklaring elkaar kennen naar aanleiding van een boottrip. Toen D.Y. (...) en S.S. (...) enkele maanden nadien elkaar opnieuw zouden ontmoet hebben, werd er quasi onmiddellijk beslist om te trouwen.

2. Het huwelijk vond plaats ongeveer 6 maanden na de eerste ontmoeting wat zeer snel is.

3. Er vond geen verloving plaats.

4. Er was geen huwelijksfeest

5. Er is geen sprake van een duurzame levensgemeenschap voor en vooral ook na het huwelijk.

Ze hebben elkaar voor het huwelijk zelden in levenden lijve ontmoet, namelijk 3x in een periode van circa 6 maanden. Ze zouden voor de rest enkel contact hebben via internet.

Volgens de verklaring dd. 18/10/2016 van D.Y. (...) in het strafdossier, heeft ze nadat ze teruggekomen is naar België na het huwelijk op 09/11/2015, haar man enkel via internet gesproken. Dit betreft een periode van ongeveer 1 jaar. Ze hebben dus elkaar sinds het huwelijk niet meer in levenden lijve ontmoet D.Y. (...) is dus niet mee naar Turkije gereisd.

6. Er was niemand van de familie van D.Y. (...) aanwezig op het huwelijk.

7. S.S. (...) heeft de broers van D.Y. (...) enkel op virtuele wijze ontmoet.

Bij zijn aanvraag gezinshereniging kent S.S. (...) de naam van 1 van de broers van D.Y. (...) niet. Tevens heeft geen van beide verklaard dat S (...) de familie van D.Y. (...) reeds in levenden lijve ontmoet heeft voor of na het huwelijk.

8. Er zijn tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van S.S. (...) en D.Y. (...):

a) S.S. (...) stelt in zijn interview in de Belgische ambassade in Turkije dat de eerste ontmoeting/begin relatie plaatsvond in april 2015 (in zijn aanvraag gezinshereniging vermeldt hij mei 2015 wat dus een tegenstrijdigheid is tussen zijn verklaring bij aanvraag gezinshereniging enerzijds en het interview bij de ambassade anderzijds), terwijl D.Y. (...) in haar verhoor bij de politie verklaard heeft dat dit in mei 2015 was. Het begin van een relatie is toch een belangrijk gegeven dat de meeste koppels onthouden. Geen van beide kan echter een exacte datum weergeven hoewel het begin van de relatie nog recent is op het moment van de aanvraag gezinshereniging/interview in de ambassade/ verhoor bij de politie.

b) Volgens D.Y. (...) is ze teruggekeerd naar Turkije in juni 2015 voor een periode van slechts 3 dagen. Volgens S.S. (...) was dat in juli 2015 voor een periode van 5 dagen.

Dit zou tevens een belangrijke moment in de relatie van betrokkenen moeten zijn daar op dat moment beslist zou zijn geweest om te trouwen. Ook hier wordt geen exacte datum vermeld wanneer die beslissing werd genomen.

9. Bovendien heeft S.S. (...) 2x verklaard dat D.Y. (...) alleen op haar adres in België woonde terwijl D.Y. (...) toen samenwoonde niet haar broer.

Gelet op de totaliteit van de elementen in het huidig dossier verleent mijn ambt een negatief advies,"

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de erkenning van dit huwelijk.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd

Beperkingen:

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht..“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan “*schending van het recht van verdediging door een gebrek, een onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*”. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken leverde aan verzoekende partij een beslissing tot weigering afgifte van een visum gezinshereniging af met de volgende motivering:

“ Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

In het licht van deze elementen verleent de Procureur des Konings bijgevolg een negatief advies wat betreft de erkenning van dit huwelijk.

De erkenning van het huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van het instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd”.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is immers niet correct gemotiveerd!

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in haar beslissing onder meer de volgende motieven weer:

- 1. Er is geen sprake van een duurzame levensgemeenschap voor en vooral ook na het huwelijk. Partijen zouden elkaar zelden ontmoet hebben.*

Verzoekende partij betwist dit ten stelligste! De relatie van partijen is wel degelijk oprecht en gericht op de organisatie van een duurzame levensgemeenschap. Dit blijkt onder meer uit het feit dat de echtgenote van verzoekende partij enkele maanden geleden naar Turkije reisde naar aanleiding van de begrafenis van de broer van verzoekende partij (stuk 2). Indien er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk zou verzoekende partij vanzelfsprekend niet aanwezig zijn op een dermate belangrijke familiebijeenkomst.

Gedurende de relatie van partijen reisde mevrouw Y. (...) meermaals naar Turkije, hetgeen blijkt uit de reisdocumenten (stuk 3)

- 2. Er was niemand van de familie van D.Y. (...) aanwezig op het huwelijk.*

Het feit dat de kinderen van mevrouw Y. (...) niet op het huwelijk van partijen aanwezig waren, volstaat niet om aan de echtheid van het huwelijk te twifelen. De kinderen van mevrouw Y. (...) staan wel degelijk achter het huwelijk van hun moeder en verzoekende partij, hetgeen blijkt uit hun schriftelijke verklaringen (stuk 4).

Verzoekende partij meent dan ook terecht dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht.

Bijgevolg werd de materiële motiveringsverplichting geschonden.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het recht van verdediging, door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot weigering van een visum lang verblijf (type D) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat uit de zeer omstandige motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van een visum lang verblijf.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet van aard zijn afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op grond van een advies van het parket van de Procureur des Konings tot het besluit kwam dat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft, zodat het -omwille van strijdigheid met de Belgische openbare orde- niet kan worden erkend.

De verzoekende partij beperkt zich tot een summier verweer, op grond waarvan zij meent dat de oprechtheid van haar Turkse huwelijk zou kunnen worden aangetoond. Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing, volstaat echter niet om tot de nietigverklaring te besluiten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het huwelijk van de verzoekende partij met mevrouw D.Y. niet wordt erkend aangezien de erkenning ervan zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde nu het parket van oordeel is dat het niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap en dat daarom geen visum kan worden toegekend op basis van genoemde bepaling van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een eerste middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu voldaan. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap tot stand wenst te brengen met haar echtgenote in België.

In zoverre het de bedoeling van de verzoekende partij lijkt te zijn om aan de Raad te vragen om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *“De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”* Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (*cf.* J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, *Arr. Cass.* 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, *Arr. Verbr.* 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, *J.T.* 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep

of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

In het middel voert de verzoekende partij in essentie aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel ten onrechte de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum heeft genomen. Volgens de verzoekende partij wenst zij wel degelijk een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen met haar echtgenote, en tracht zij dit te bewijzen. De Raad merkt op dat het eerste middel er volledig op is gericht aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op de onterechte vaststelling dat zij geen duurzame levensgemeenschap zou willen opbouwen, zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk was het gevraagde visum te weigeren.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid onterecht het huwelijk als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van de verzoekende partij het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Daarenboven stelt de Raad op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Gelet op het hierboven gestelde volstaat te dezen de vaststelling dat de beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch een schijnhuwelijk betreft. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de procureur des Konings dat op basis van de elementen overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde onderzoek besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft. Het betrokken advies van 26 oktober 2016

bevindt zich in het administratief dossier. Op basis van het geheel van de elementen uit het administratief dossier, alsook het advies van de procureur des Konings, kon de gemachtigde van de staatssecretaris op redelijke wijze besluiten dat het huwelijk van de verzoekende partij niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij zich in haar eerste middel beperkt tot het uiten van kritiek op de bevindingen en gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De verzoekende partij tracht in het verzoekschrift voorts aan te tonen dat haar huwelijk met mevrouw D.Y. wel degelijk gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De verwerende partij is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk acht om haar beslissing te kunnen nemen. Uit de opsomming van de verschillende elementen in de bestreden beslissing blijkt dat door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat het huwelijk van de verzoekende partij niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap en waarom het visum gezinshereniging van de verzoekende partij dient te worden geweigerd. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit afleidt uit het geheel van de opgesomde elementen. De verzoekende partij poogt slechts betreffende bepaalde elementen een verantwoording, een verklaring of bijkomende uitleg te geven. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding, noch toont de verzoekende partij hiermee aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tewerk is gegaan toen zij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk van de verzoekende partij niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de duurzame aard van de relatie blijkt uit het feit dat haar echtgenote enkele maanden geleden naar Turkije zou gereisd zijn naar aanleiding van de begrafenis van de broer van de verzoekende partij, waaromtrent zij een stuk toevoegt aan het verzoekschrift, kan de Raad slechts vaststellen dat deze informatie dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Overigens rust de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager, zodat het de verzoekende partij toekwam alle elementen die zij nuttig achtte voor het nemen van de bestreden beslissing naar voor te brengen. Voorts voert de verzoekende partij niet aan dat zij belet werd dit te doen.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar herhaaldelijke afreizen naar Turkije nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze uitdrukkelijk mee in de beoordeling werden betrokken, doch de verwerende partij en in eerste instantie het parket er niet toe brachten te besluiten dat er sprake is van een duurzame levensgemeenschap. In zoverre de verzoekende partij doelt op bewijzen van reizen naar Turkije die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, kan hiermee om hogervermelde reden vanzelfsprekend eveneens geen rekening worden gehouden.

Ook waar de verzoekende partij tracht aan te tonen dat haar kinderen en de kinderen van haar Belgische echtgenote wel achter het huwelijk van hun ouders zouden staan, dient te worden opgemerkt dat het administratief dossier geen dergelijke verklaringen bevat en dat de verzoekende partij pas voor het eerst in het kader van haar verzoekschrift met de verklaringen komt aanzetten. Zij kan de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS

18 juni 2009, nr. 194 395) of met gegevens waarvan het bestuur op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had.

De Raad herhaalt dat in zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift en het bijbrengen van nieuwe stukken tracht een nieuwe beoordeling van haar visumaanvraag te verkrijgen, wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden beginsel niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft naar de duurzame levensgemeenschap van partijen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag heeft afgewezen op basis van enkele elementen die zij niet nauwkeurig heeft onderzocht en dewelke zij foutief interpreteert.

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Het is overduidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldig onderzoek gevoerd heeft.

Zo distilleert de Dienst Vreemdelingenzaken een probleem uit het feit dat dit niet het eerste huwelijk is van partijen.

Had de Dienst Vreemdelingenzaken een zorgvuldig onderzoek gevoerd naar het dossier van verzoekende partij, dan had zij kunnen vaststellen dat het volgens de cultuur van partijen een schande vormt om ongehuwd samen te leven. Voor mevrouw Y. (...) mag dit dan wel haar derde huwelijk zijn, doch dit is ook slechts haar derde partner.

De Dienst Vreemdelingenzaken voerde evenmin een zorgvuldig onderzoek naar de visie van de kinderen omtrent het huwelijk van mevrouw Y. (...) (zie supra).

Indien zij dit wel had gedaan, had de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen vaststellen dat de kinderen perfect van dit huwelijk op de hoogte zijn en hun moeder hier volledig in steunen.

Er is geen sprake van een schijnhuwelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen zorgvuldig onderzoek zou gevoerd hebben naar de duurzame levensgemeenschap van de verzoekende partij en haar echtgenote.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze, rekening houdend met de specifieke elementen uit het dossier van de verzoekende partij, heeft besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de elementen dewelke aan het licht kwamen naar aanleiding van het indienen van de visumaanvraag en dewelke de gemachtigde van de Staatssecretaris er toe brachten om een advies nopens de erkenning van het buitenlandse huwelijk te vragen aan het Openbaar Ministerie.

Terwijl de bestreden beslissing vervolgens uitdrukkelijk het negatieve advies van de Procureur des Konings citeert, waarbij wordt besloten dat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat noch de gemachtigde van de staatssecretaris, noch de Procureur des Konings over één nacht ijs zijn gegaan bij de vaststelling van schijnhuwelijk.

De loutere bewering van de verzoekende partij, alsdat er geen sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, kan uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Gelet op het feit dat uitdrukkelijk werd geadviseerd dat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij niet is aangegaan met het oog op een duurzame levensgemeenschap, doch uitsluitend om verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan de verzoekende partij, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Waar de verzoekende partij een verklaring tracht te geven voor het feit dat zij meermaals gehuwd is geweest, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 2.1.3., waarin wordt gewezen op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad in casu en het feit dat het louter betwisten van de gevolgtrekkingen die door de verwerende partij worden getrokken na een zorgvuldig onderzoek van alle elementen van het dossier niet leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen die aan het licht kwamen naar aanleiding van het indienen van de visumaanvraag en die de verwerende partij ertoe brachten om een advies nopens de erkenning van het buitenlandse huwelijk te vragen aan het Openbaar Ministerie, waarna uitdrukkelijk het negatieve advies van het parket wordt geciteerd, waarbij wordt besloten dat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft. Gelet op deze elementen kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Gelet op het feit dat uitdrukkelijk werd geadviseerd dat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij niet is aangegaan met het oog op een duurzame levensgemeenschap, doch uitsluitend om verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan de verzoekende partij, heeft de verwerende partij allerm minst kennelijk onredelijk besloten tot de weigering van een visum gezinshereniging. De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partij voert verder geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken onder punt 2.1.3., zodat haar grief voor het overige samenvalt met de bespreking van het eerste middel.

Een schending van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verbiedt zijn Belgische echtgenote in België te vervoegen.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij huwde met mevrouw Y. (...) te Turkije. Het huwelijk van partijen vormt vanzelfsprekend een relatie waarvan artikel 8 EVRM de bescherming waarborgt.

Verzoekende partij verbieden zijn Belgische echtgenote in België te vervoegen vormt een ongeoorloofde inmenging in het gezinsleven van partijen.

Er is geen enkele gegronde reden voorhanden om te twifelen aan de oprechtheid van de relatie van partijen.

Artikel 8 EVRM is geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, doordat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij een beschermenswaardige relatie zou betreffen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of

gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Gelet op het feit dat het parket van de Procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent heeft geadviseerd dat het Turkse huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft, kan de verzoekende partij zich op heden niet dienstig beperken tot de bewering dat zij een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM onderhoudt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij gedurende de periode van tijdelijke scheiding niet verder nauw contact zou kunnen onderhouden met haar voorgehouden partner, middels de moderne communicatiekanalen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van de partners indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.

Zie ook:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar

(toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van een visum lang verblijf (type D) aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In casu wijst de verzoekende partij op haar huwelijk met mevrouw D.Y. en verwijt zij de verwerende partij dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij haar echtgenote in België niet kanervoegen, terwijl het huwelijk wijst op het feit dat zij vanzelfsprekend een relatie hebben die wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een aangetoond beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gelet op de vaststelling dat de intentie van de verzoekende partij en haar echtgenote niet gericht is op het totstandbrengen van een levensgemeenschap, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen concrete hinderpalen aantoont die haar belemmeren dit vermeende gezinsleven elders uit te oefenen of verder te zetten. Zij beperkt zich tot de stelling dat de bestreden beslissing haar verbiedt haar echtgenote in België te vervoegen, terwijl er geen gegronde reden zou zijn om te twijfelen aan de oprechtheid van hun relatie.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN